

koně určitěji vymezen, že zákonodárce měl tu na mysli jen stavební stav domu, pokud dovoluje, aby domovníkovi mohl býti dán byt o dvou místnostech blízko domovních dveří, a že požadavek dvou místností nelze uplatňovati tam, kde to nedopouští stavební stav domu. V souzené věci nebylo o tom sporu a bylo též zjištěno nižšími soudy, že žalovaný byl ustanoven domovníkem v domě č. p. 1220 v P. a že mu byl nabízen služební (domovnícký) byt v přízemí, skládající se jen z jedné místnosti, do něhož se však nenastěhoval žalovaný pro osobní a rodinné důvody, nýbrž že užíval bytu v prvním poschodí, skládajícího se z jednoho pokoje a kuchyně, zavázav se, že zaplatí za tento byt rozdíl mezi nájemní hodnotou dotčeného bytu v prvním poschodí a původně mu nabízeného bytu v přízemí. Podle § 8 zák. č. 92/1920 Sb. z. a n. má domovník nárok na vhodný byt, pokud možno o dvou místnostech (pokoj a kuchyň), blízko domovních dveří a podle § 15 téhož zákona nemůže toto právo býti ujednáním vyloučeno ani omezeno. Jde tedy o to, zda v souzené věci stavební stav domu dopouštěl, aby žalovanému se dostalo bytu o dvou místnostech ve smyslu § 8 dotčeného zákona, kterých se mu mělo dostat bezplatně (srv. rozh. č. 13381 Sb. n. s.), neboť kdyby tomu tak bylo, nevyhovoval přidělený mu byt v přízemí ustanovení § 8 řech. zák., ježto druhou místnost neobdržel a nároku na ni nemohl se vůbec vzdáti (§ 15 řech. zák., srv. rozh. č. 13381 Sb. n. s.). Obdržel-li však žalovaný místo nedostatečného bytu jiné místnosti, jejichž počet nepřevyšoval hranici naznačenou v § 8 zák. č. 82/1920 Sb. z. a n., nezáleží ani na jejich hodnotě, ježto tu nebyl splněn předpis § 8 řech. zák. a byly by tu obcházeny předpisy §§ 8 a 15 dotč. zákona, a smlouva sjednaná o bytu v prvním poschodí byla by nicotná (rozh. č. 11667 Sb. n. s.). Jinak by tomu však bylo, kdyby stavební stav domu nedopouštěl, aby se žalovanému dostalo bytu o dvou místnostech, ježto v takovémto případě by byl žalobci přikázán byt, zákonnému předpisu vyhovující, a nechtěl-li se do něho nastěhovati a najal-li si byt rozsáhlejší a cennější, mohla tu platně býti uzavřena dohoda žalobcem tvrzená. Odvolací soud vycházejí z mylného nazírání na věc, neobíral se však touto rozhodující skutečností a neučinil v tom směru potřebná zjištění, takže věc již proto není zralá k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s. a judikát býv. vídeňského soudního dvora č. 230), a bylo tudíž se usnésti, jak ve výroku uvedeno. Zjistí-li odvolací soud, že stavební stav domu nedopouští, aby žalovanému byl přikázán jiný byt domovnícký než byt poskytnutý mu v přízemí, bude ovšem třeba, aby se odvolací soud ještě zabýval obsahem odvolání, k němuž dosud nepřihlížel pro právní názor jím vyslovený, a aby v těch směrech učinil potřebná skutková zjištění.

Čís. 16279.

Jde o spor o náhradu škody z poměru služebního podle §§ 1 a 2 c) zák. č. 131/1931 Sb. z. a n., domáhá-li se zaměstnanec na zaměstnavateli náhrady škody utrpěné z výstupu mezi nimi za výkonu služby a z jejího podnětu.

(Rozh. ze dne 3. září 1937, Rv I 1393/37.)

Žalobou, podanou u krajského soudu civilního v P. dne 22. června 1933 a doručenou žalovanému před 8. srpnem 1933, se žalobce, který byl u žalovaného zaměstnán jako hajný ve V. od 28. dubna 1930 do 28. února 1933, domáhá na žalovaném náhrady škody, která mu prý byla vinou žalovaného způsobena tím, že se prý dne 20. listopadu 1932 žalovaný, tehdejší jeho zaměstnavatel, při honu, při kterém žalobce konal službu, na něho bez příčiny rozčilil, že na něho křičel, že ho na místě odstřelí, a že namířil na něho pušku, že žalobce byl tím tak nervově rozrušen, že si nemůže najít nové zaměstnání a jest existenčně zničen. Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud zrušil z podnětu dovolání rozsudky nižších soudů s celým předcházejícím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Z toho, co svrchu uvedeno, vyplývá, že jde o spor o náhradu škody z poměru služebního podle §§ 1, odst. 1, a 2 c), zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. Příslušnost soudu pro tento spor jest posuzovati podle §§ 1, odst. 1, 3 a 4 téhož zákona a § 1 vládního nařízení č. 180/1931 Sb. z. a n., podle nichž jest pro takovýto spor příslušný pracovní soud v P. Jeho příslušnost jest podle § 1, odst. 1 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. výlučná. Naproti tomu krajský soud civilní v P. nemohl by se ani výslovnou dohodou stran podle § 104 j. n. státi příslušným. Jsou tudíž rozsudky obou nižších soudů s celým předcházejícím řízením podle §§ 477 č. 3 a 503 č. 1 c. ř. s. zmatečné. K té zmatečnosti bylo přihlížeti z moci úřední, a bylo proto zrušiti z podnětu dovolání žalobcova rozsudky nižších soudů s celým předcházejícím řízením pro zmatečnost a žalobu odmítnouti.

Čís. 16280.

Na vydražitele mlýna nepřechází závazek převzatý jeho dřívějším vlastníkem dohodou o přispívání na stavbu a udržování vodního díla v řádném stavu (§§ 21, 44 vod. zák.), nebyl-li vložen na nemovitosti v pozemkové knize. Takovýto závazek nenabývá pouhým pojetím řečené dohody do vodoprávního konsensu a schválením vodoprávním úřadem povahy veřejnoprávního reálného břemene, jež by vydražitel musil převzít bez započtení na nejvyšší podání i bez jeho vkladu do pozemkové knihy.

(Rozh. ze dne 3. září 1937, Rv II 143/36.)

Žalující firma přednesla, že dne 4. listopadu 1931 byla sjednána mezi ní, firmou J. Š., Filipem K., Janem a Terezií G. a Františkem G. dohoda, podle níž se žalující firma zavázala postavit na řece O. na místě hlavního jezu protrženého povodní nový betonový jez, a to bez utvoření nového družstva, a ostatní shora jmenovaní, zejména i František G., mlynář v F., který užíval vody, naháněné dřívějším hlavním jezem do